

[Nør Christensen]

vore pjecer, at en af de måder, det kan ske på, er at hæve bødetaksterne med en eller anden procentdel. Jeg tror, vi foreslår, at man kan gøre det med 1 pct., men det er ikke afgørende; den ene procent skal være udgangspunkt, men den kan absolut diskuteres.

Denne procentdel foreslår vi skal indgå i en slags fond til, om jeg så må sige, her-og-nu-hjælp til ofre for vold. Der er desværre også alt for mange eksempler på, at ventetiden på erstatning er alt, alt for lang. Det er bestemt ikke regeringens skyld, men det ville være et smukt arbejde af regeringen, hvis den kunne fremme disse meget alvorlige sagers behandling.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Når nu hr. Nør Christensen mener, at erstatningen til voldsofre skal sikres gennem hævdede bøder, var det måske en idé, om centrum-demokraterne også overvejede, at oprydningen efter den vold, der bliver begået på miljøet gennem miljøtilsviningen, kunne klares gennem nogle større miljøbøder. Så synes jeg i det mindste, der var opnået lidt ved det, hr. Nør Christensen stod heroppe og sagde.

Når man ser hen over finanslovens mange kolonner af tal, er der ikke megen tvivl om, hvem der kan regne med at få en plusgevinst i 1985, og hvem der kan regne med at få en minusgevinst i det samme år, specielt ikke, når man tager i betragtning, at de finanslove, der gik forud – den i 1982 og den i 1983 – også virker i 1985. De besparelser, der er blevet vedtaget, siden regeringen trådte til, fjernelsen af dyrtidsreguleringen, tidsbegrænsningen med hensyn til, hvornår man kan få sygedagpenge, fastfrysningen af dagpengene, nedsættelsen af dagpengene til dem, der kun får delvise dagpenge osv., virker jo fortsat i 1985, og det skal man tage højde for, når man ser på de enkelte udgiftskonti.

Det samme gælder reduktionen af bloktilskuddene. Den er også foretaget tidligere. Kommunerne har forsøgt at tilpasse sig, og det er gået hårdt ud over mange af de mennesker, der bor i kommunerne. Det er bl.a. gået hårdt ud over hjemmehjælpen, og det er gået hårdt ud over det sociale arbejde, hvor socialrådgiverne er blevet hårdere presset. Det er også gået ud over folks individuelle økonomi, når de er gået på bistandskontoret.

Det er gået ud over mange ting: det er gået ud over kulturen, det er gået ud over bibliotekerne, det er gået ud over de små skoler, og der kunne remses videre op.

Det kræver vel egentlig ikke så megen fantasi at forestille sig, at der bliver tale om den samme type besparelser, og at det bliver de samme mennesker i store træk, der vil blive ramt, når nu den reduktion i bloktilskuddene, som regeringen og de radikale har vedtaget, kommer til at virke i 1985. Det hedder, at man konfiskerer den såkaldte konjunkturgevinst. Det lyder også sådan lidt pæner, men problemet er jo, at i virkelighedens verden er det ikke alle kommuner, der har haft en konjunkturgevinst. Der er nogle, der har haft en konjunkturgevinst, men der er også nogle, der har haft en negativ konjunkturgevinst, og det er netop de kommuner, hvor lønniveauet er meget lavt, og hvor der er mange mennesker, der lever af det, der hedder overførselsindkomster, altså af pensioner, af understøttelse, af sygedagpenge osv. Men de kommuner skal alligevel slippe en konjunkturgevinst, der er fuldstændig fiktiv, som ikke eksisterer i realiteternes verden. Jeg gad egentlig godt se de principper overført til vores skattelovgivning. Jeg gad se den samme regering komme med forslag om, at man skulle konfiskere en fiktiv gevinst. Jeg tror, det ville være fuldstændig utænkeligt. Det ville i øvrigt også være fuldstændig uansvarligt.

Det samme mønster, som man kan se i forbindelse med bloktilskudsreduktionerne, kan man finde, når man ser på, hvad der er sket med de arbejdsløses levevilkår siden 1982. Den enkelte arbejdsløse får jo ikke bedre vilkår eller bedre muligheder af, at regeringen og de radikale er optimister, og at der er store dele af det private erhvervsliv, der også er optimister. Tværtimod kan de kigge ned i pengepungen – det er jo sådan set det, de gør hver dag – og så kan de se, at den understøttelse, de får udbetalt, reduceres, efterhånden som priserne stiger, i hvert tilfælde hvis de er på den maksimale sats. Og hvis de er nede på de laveste satser, på deltidunderstøttelse eller på dimittendsatserne, gælder det samme.

Oven i købet ser det ud til, at regeringen og de radikale faktisk ikke har tænkt sig at genindføre en automatisk regulering af dagpengesatserne, ikke engang efter april 1986,